

Sygn. akt: I C 737/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2021r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	sekretarz sądowy Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2021 r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko M. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. G. na rzecz powódki (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 1990,00 (jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 08.07.2020r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę (...),79 (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt jeden i 79/100) złotych z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem kosztów procesu.

I C 737/20

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. G. kwoty 6 908,08 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 08.07.2020r. do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanej kosztami procesu. Podniósł, że pozwana zobowiązała się przez podpisanie weksla w dniu 27.06.2018r. do zapłaty w dniu 07.07.2020r. kwoty wskazanej w wekslu, tj. 6 908,08 zł. Weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez powoda nr (...) z 27.06.2018r. na kwotę roszczenia składają się: suma pozostałych do zapłaty rat pożyczki oraz należne maksymalne odsetki za opóźnienie liczone zgodnie z 481§2 k.c. roszczenie stało się wymagalne 08.07.2020r.

Pozwana M. G. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Zarzuciła przedwczesność powództwa z uwagi na brak wymagalnego zobowiązania wekslowego, zastosowanie przez powoda niedozwolonych klauzul umownych oraz żądanie zasądzenia pełnej kwoty pozaodsetkowych kosztów pożyczki, zamiast proporcjonalnego uzależnienia ich od okresu, przez jaki umowa rzeczywiście obowiązywała. Podniosła, że blankiet weksla został wypełniony nieprawidłowo, niezgodnie z porozumieniem wekslowym, a pozwana nie udzielała upoważnienia do wypełnienia weksla na dochodzoną przez powoda kwotę. Pozwana nie otrzymała zawiadomienia o braku spłaty, wezwania do zapłaty oraz

wezwania do wykupu weksla. Stąd roszczenia powoda opierające się na wekslu są co najmniej przedwczesne. Powód obciążył pozwaną opłatą przygotowawczą, wynagrodzeniem prowizyjnym oraz wynagrodzeniem za przyznanie (...) oraz oprocentowaniem pożyczki w kwocie 9,82% w skali roku. Naliczone przez powoda pozaodsetkowe koszty kredytu stanowią 100% udzielonej pożyczki, co jest obejściem przepisów o odsetkach maksymalnych. Podniosła także zarzut wygaśnięcia zobowiązania w całości z uwagi na dokonanie wpłat na łączną kwotę 5040 zł, które były dokonywane z intencją spłaty wypłaconego jej kapitału pożyczki – tj. 5000,00 zł.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Pozwanej M. G. została przez (...) S.A. z siedzibą w B. udzielona pożyczka w kwocie 5000,00 zł na podstawie umowy z dnia 27.06.2018r. nr (...). Całkowita kwota do zapłaty wskazana w umowie pożyczki wynosiła 12 144,00 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w 48 ratach miesięcznych po 253,00 zł

Roczna stopa oprocentowania pożyczki wynosiła 9,82%.

Kredytowane koszty pożyczki zostały ustalone na kwotę 5000,00 zł. Na kwotę tę składały się: opłata przygotowawcza w kwocie 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 3771,00 zł oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkodawcy (...) w kwocie 1100,00 zł. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 7 144 zł.

(d.: umowa pożyczki – k. 88-90, harmonogram spłat – k. 91)

Jako zabezpieczenie umowy pożyczki pozwana popisała weksel własny in blanco, zobowiązując się do zapłaty na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B..

(d.: weksel - k. 4)

Do dnia wniesienia pozwu (17.07.2020r.) pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 5065,00 zł, które zostały zarachowane na poczet spłaty pożyczki. Po dacie wniesienia pozwu pozwana nie dokonywała żadnych spłat.

(bezsporne)

W dniu 11.05.2020r. zostało sporządzone przez powoda ostateczne wezwanie do zapłaty zaległych 2 rat pożyczki wymagalnych w dniach 07.04.2020r. i 07.05.2020r. w łącznej wysokości 46,00 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma. W dniu 08.06.2020r. zostało sporządzone przez powoda wypowiedzenie umowy pożyczki zawartej z pozwaną z powodu naruszenia postanowień umowy, polegającego na niepłaconiu zobowiązań. W piśmie zawarta została informacja, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej został wypełniony wystawiony przez pozwaną weksel in blanco i w razie nie otrzymania zapłaty w ciągu wyznaczonego 30 dniowego terminu sprawa zostanie skierowana do rozpoznania przez Sąd. Dalej w oświadczeniu wskazano, że zadłużenie na dzień 08.06.2020r. wynosiło 6 908,08 zł, z tego 6 861,00 zł niespłaconej pożyczki i 47,08 zł z tytułu umownych odsetek z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki.

(d.: wezwanie do zapłaty – k. 95, wypowiedzenie umowy pożyczki - k. 39)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie może być uwzględnione w całości.

Poza sporem był fakt przekazania pozwanemu do dyspozycji środków pieniężnych w kwocie 5 000,00 zł na podstawie umowy z dnia 27.06.2018r. nr (...). Poza sporem był również fakt, że pozwana na poczet zawartej umowy do dnia wystąpienia z pozwem spłaciła kwotę 5 065,00 zł, która została zarachowana na kapitał pożyczki.

Roszczenie sformułowane w pozwie powód wywodzi z wystawionego przez pozwanego weksla in blanco. Weksel ten został wystawiony na zabezpieczenie zobowiązania wynikającego z zawartej z pozwanym umowy pożyczki. Poza

sporem jest przy tym w sprawie, że powód jest posiadaczem weksla i jednocześnie pierwszym wierzycielem, natomiast pozwany jest wystawcą weksla.

Weksel in blanco może być środkiem zabezpieczenia wierzytelności wynikających z różnych stosunków prawnych. Wystawiony jako własny i wręczony w związku z zawarciem umowy prowadzi do powstania zobowiązania wekslowego wystawcy. Zobowiązanie wekslowe z takiego weksla ma samodzielny, abstrakcyjny charakter i jest niezależne od podstawy prawnej jego zaciągnięcia. Posiadaczowi weksla, który jest pierwszym wierzycielem (remitentem), przysługuje w stosunku do wystawcy zarówno roszczenie ze stosunku podstawowego, jak i z weksla, jednak może on tylko raz uzyskać zaspokojenie swojej wierzytelności i do niego należy wybór roszczenia. Wygaśnięcie stosunku podstawowego uniemożliwia dochodzenie wierzytelności wekslowej, a wygaśnięcie zobowiązania wekslowego, w sposób prowadzący do zaspokojenia wierzyciela, powoduje wygaśnięcie zabezpieczonej wekslem wierzytelności. Nie ma natomiast wpływu na stosunek podstawowy wygaśnięcie zobowiązania wekslowego bez zaspokojenia wierzyciela lub nieistnienie tego zobowiązania. W judykaturze Sądu Najwyższego wskazuje się, iż w tym ujęciu można mówić o swego rodzaju priorytecie stosunku podstawowego wobec stosunku wynikającego z weksla (tak Sąd Najwyższy w uchwale połączonych izb Izby Cywilnej i Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 1972 r., sygn. akt III PP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, oraz wyrokach z dnia: 14 marca 1997 r. sygn. akt I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124, 31 maja 2001 r., sygn. akt V CKN 264/00, niepubl., 6 października 2004 r., sygn. akt I CK 156/04, niepubl., 9 grudnia 2004 r., sygn. akt II CK 170/04, niepubl., 14 listopada 2006 r., sygn. akt II CSK 205/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 139). Wierzyciel, który dochodzi wierzytelności wekslowej, nie musi wykazywać podstawy prawnej zobowiązania, może powołać się tylko na treść weksla. W stosunku między wystawcą a remitentem samodzielność zobowiązania wekslowego ulega jednak osłabieniu. Jeżeli zobowiązanie wekslowe jest ważne, wystawca może, w braku skutecznych zarzutów wekslowych, podnieść zarzuty oparte na stosunku podstawowym i na ich podstawie podważać zarówno istnienie, jak i rozmiar zobowiązania wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym. Spór przenosi się wówczas na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego (vide - wyrok SN z dnia 20 czerwca 2008 r., IV CSK 65/08, niepubl.). Ograniczenia w możliwości podnoszenia zarzutów w zakresie niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla zostały zawarte w art. 10 Prawa wekslowego. Nie dotyczą one jednak wierzyciela, tj. pierwszego posiadacza weksla, ale dalszych posiadaczy weksla, która to sytuacja nie ma miejsca w sprawie.

Istotą wskazanego przepisu jest złagodzenie odpowiedzialności dłużników wekslowych przez umożliwienie im odwołania się w drodze wyjątku do stosunku osobistego łączącego wystawcę weksla i remitenta w drodze zarzutów dopuszczonych przez prawo wekslowe. Ze względu na ściśle powiązanie weksla in blanco z porozumieniem stron w sprawie jego uzupełnienia pozwany w procesie wekslowym może się bronić zarzutami, że uzupełnienie weksla, stanowiącego podstawę powództwa, nastąpiło niezgodnie z udzielonym przez niego upoważnieniem. Zarzuty takie mogą być podnoszone bez żadnych ograniczeń, jeżeli powodem jest bezpośredni odbiorca weksla in blanco (tak SN w wyroku z dnia 27 marca 2014 r., III CSK 100/13, niepubl., także w wyroku z 28.04.2016r., V CSK 518/15, (...))

Należy także wskazać, iż w wyroku z dnia 13.09.2018r. w sprawie C -176/17 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej na tle analogicznego stanu faktycznego podkreślił, że „zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości sąd krajowy jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13 (dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29)) mają nieuczciwy charakter, a także do tego, by dokonawszy takiego badania, zniwelować brak równowagi między konsumentem a przedsiębiorcą, o ile sąd ów posiada niezbędne ku temu informacje dotyczące stanu prawnego i faktycznego (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 kwietnia 2016 r., R. i R., C#377/14, EU:C:2016:283, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 21 grudnia 2016 r., G. N. i in., C#154/15, C#307/15 i C#308/15, EU:C:2016:980, pkt 58).” Wobec powyższego Sąd obowiązany był ocenić zgodność wypełnienia weksla z porozumieniem stron w tym zakresie, tj. deklaracją wekslową, jak też kwestię ważności stosunku podstawowego, tj. postanowień umowy pożyczki. Zważywszy, iż dalej idące są konsekwencje potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków tej umowy, Sąd w pierwszej kolejności obowiązany był dokonać ich oceny.

Zawarta przez strony sporu umowa pożyczki, według obowiązującego w dacie zawarcia tej umowy stanu prawnego, jest umową o kredyt konsumencki określoną w art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim.

Zgodnie z treścią tego przepisu przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności (kredytodawca), udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci, a taką umową jest również umowa pożyczka spełniająca warunki z art. 720 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Jak wynika z powyższego, w rozpoznawanej sprawie Sąd obowiązany był dokonać oceny zgodności wypełnienia weksla z porozumieniem stron w tym zakresie, tj. deklaracją wekslową, jak też kwestię ważności stosunku podstawowego, tj. postanowień umowy pożyczki.

Postanowienia zawartej przez strony umowy podlegały ocenie co do ich zgodności z prawem na podstawie art. 58 § 1 k.c. w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c., w szczególności w zakresie podniesionych przez pozwaną zarzutów.

Umowa, będąca źródłem zgłoszonych w pozwie roszczeń, zawarta została w ramach standardowo stosowanych przez powodową spółkę formularzy oraz ogólnych warunków umownych, które pozwana zaakceptowała. Zapisy tej umowy, w świetle art. 385¹ k.c., stanowiącym o niedozwolonych klauzulach umownych, budzą wątpliwości. Powołany przepis stanowi, iż postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Zgodnie z § 2, jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Za niezgodnione indywidualnie uważa się te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 3 i 4).

Katalog niedozwolonych klauzul umownych został zawarty w art. 385³ k.c. Wymienione we wskazanym przepisie klauzule nie będą mogły być uznane za niedozwolone postanowienia umowne wówczas, gdy były przedmiotem indywidualnych uzgodnień lub dotyczyły jednoznacznie określonych głównych świadczeń stron, bądź też gdy analiza treści umowy i wzorca oraz kontekstu sytuacyjnego wskazują, że postanowienia te nie naruszają równowagi kontraktowej.

Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z 13 lipca 2005 r. w sprawie I CK 832/04 (Pr. Bank. 2006, Nr 3, str. 8), "rażące naruszenie interesów konsumenta" w rozumieniu art. 385¹ § 1 KC, oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast "działanie wbrew dobrym obyczajom" w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Obie wskazane w tym przepisie formuły prawne służą do oceny tego, czy standardowe klauzule umowne zawarte we wzorcu umownym przekraczają zakreślone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta. Z kolei w wyroku z 19 marca 2007 r., III SK 21/06 (OSN 2008, Nr 11-12, poz. 181) Sąd Najwyższy wskazał, że: " przedsiębiorca może stosować postanowienia wzorca umownego określające zasady odpowiedzialności finansowej konsumenta w przypadku wcześniejszego wypowiedzenia umowy, ale zasady tej odpowiedzialności muszą pozostawać w związku z kosztami i ryzykiem przedsiębiorcy". Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385 § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienia umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące

wysokość odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. art. 483 § 1 k.c.).

Mając na uwadze okoliczności sprawy, Sąd podzielił stanowisko strony pozwanej, iż prowizja ustalona na kwotę 3 771,00 zł została rażąco zawyżona. Świadczy o tym fakt, iż stanowi ona ponad 75% uzyskanej przez pozwaną pożyczki. Podobnie wynagrodzenie z tytułu przyznania tzw. „Twojego pakietu” w kwocie 1100,00 zł, stanowi w rzeczywistości dodatkowe wynagrodzenie pożyczkodawcy. Zaliczenie wskazanych kwot do sumy wekslowej rażąco narusza interesy konsumenta. Strona powodowa, w ocenie Sądu, nie wykazała by wskazane postanowienia umowy pożyczki zostały uzgodnione indywidualnie, tzn. by pozwana miała na nie rzeczywisty wpływ, tj. by były wynikiem konsensu, czy rzetelnych i wyrównanych negocjacji. Są to postanowienia przyjęte z wzorca jakim posługuje się pożyczkodawca w prowadzonej przez siebie działalności, narzucając je konsumentowi i nie dając mu możliwości negocjacji w tym zakresie. W ocenie Sądu kształtują one prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy pozwanej.

Jednocześnie Sąd podziela stanowisko, że okoliczność, iż określone koszty kredytu nie przekraczają limitu ustanowionego w prawie krajowym nie oznacza, że takie koszty odzwierciedlają przepisy ustawowe. Celem ustawowego limitu kosztów kredytu nie jest bowiem wyłączenie kontroli abuzywności, lecz uniemożliwienie kredytodawcom stosowania kosztów przekraczających ten limit, chociażby postanowienia umowy przewidujące takie koszty nie stanowiły postanowień niedozwolonych. Sam fakt, że suma tych opłat nie przekracza ustawowego limitu nie oznacza tym samym, że każda z tych opłat pobierana jest w sposób uzasadniony, a przewidujące ją postanowienie odzwierciedla przepisy ustawowe. Nie ma przy tym podstaw do przyjęcia, że unormowania art. 36a-36c ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083 z późn. zm.) mają charakter szczególny wobec art. 385¹ k.c. oraz art. 58 k.c. wyłączając ich zastosowanie (tak między innymi Sąd Okręgowy w Łodzi – wyrok z 19.07.2019r., III Ca 435/19, Lex nr 2741626).

Analiza wskazanych zapisów umowy prowadzi do wniosku, iż pozostają one w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego, w szczególności zasadą ekwiwalentności świadczeń stron, rzetelności kupieckiej, osiągnięcia adekwatnego, normalnego zysku z prawidłowo prowadzonej działalności gospodarczej. W ocenie Sądu, mają one na celu obejście przepisów prawa, w szczególności art. 359 § 2¹ k.c., statuującego instytucję odsetek maksymalnych, zapobiegających zjawisku lichwy oraz chroniących interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, zapobiegając wykorzystywaniu ich przymusowego położenia.

Ponadto, co do opłaty za tzw. „Twój pakiet” należy wskazać, że źródłem wynagrodzenia pożyczkodawcy w przypadku odroczenia terminu płatności raty lub odroczenia płatności części raty (gdyż tak należy rozumieć sformułowanie „obniżenie raty” skoro w późniejszym czasie pożyczkobiorca musi spłacić obniżoną część raty) winny być odsetki umowne, które nie mogą przekraczać odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.). Jak wynika z okoliczności sprawy możliwość skorzystania przez pozwaną z odroczenia płatności 2 rat czy obniżenia o 50% płatności 4 rat i ich spłata w innym terminie okazały się iluzoryczne. Wątpliwe również wydaje się, żądanie wynagrodzenia za skrócenie do 10 dni roboczych czasu postawienia pożyczki do dyspozycji pożyczkobiorcy czy za udostępnienie pakietu sms do udzielenia informacji o wypłacie przyznanej pożyczki. Żądanie kwoty 1100,00 zł w zamian za w/w czynności techniczne sprzeczne jest z zasadą ekwiwalentności świadczeń stron, uczciwości kupieckiej oraz normalnego, adekwatnego do ryzyka gospodarczego czerpania wynagrodzenia. Umowa wyłączyła możliwość zwrotu opłaty za pakiet, a po stronie pożyczkodawcy dawała uprawnienia w zakresie kształtowania okresu odroczenia – ograniczenie do okresu maksymalnego i ilości odroczonej rat. Wyłączenie z góry możliwości zwrotu opłaty za pakiet, nawet w przypadku nie skorzystania z uprawnień powodowało, że przedsiębiorca uzyskiwał 1100,00 zł dodatkowego wynagrodzenia, co stanowi 22% udzielonej pożyczki przy braku jakiegokolwiek ekwiwalentności tego świadczenia. Wynika z powyższego, iż pod postacią tej opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, ukryto w rzeczywistości źródło dodatkowego zysku dla pożyczkodawcy, pozwalające mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. art. 483

§ 1 k.c.). Tym samym dochodzenie powyższych kwot w drodze procesu nie może być skuteczne, gdyż postanowienia te nie wiążą pozwanej, stosownie do art. 385¹§1 k.c.

Zgodnie z umową pożyczki oraz deklaracją wekslową pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia m.in. w przypadku przekraczającego 30 dni opóźnienia pożyczkobiorcy w płatności kwoty równej jednej racie, po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. W takim przypadku pożyczkodawca mógł wypełnić weksel in blanco (pkt 8 umowy- k. 89). Mając na uwadze fakt, iż postanowienia umowy zastrzegające na rzecz powódki prowizję i opłatę za „Twój pakiet” stanowią niedozwolone klauzule umowne, brak było podstaw by uznać złożony do sprawy weksel za prawidłowo wypełniony, wobec czego nie stanowi podstawy do skutecznego dochodzenia roszczenia we wskazanej w nim wysokości.

Przy umowie pożyczki głównym świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym taki sposób, że może być zarówno umową odpłatną jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy powinno być wyraźnie określone w umowie. Co do zasady formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki.

W tych okolicznościach powód mógł domagać się od pozwanej zwrotu kwoty 5 000,00 zł kapitału, 2 144,00 zł z tytułu odsetek oraz 129,00 zł z tytułu opłaty przygotowawczej. Powyższe zobowiązanie należało pomniejszyć o wysokość wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet pożyczki nr (...), tj. kwotę 5065,00 zł oraz o wskazaną przez powódkę kwotę 218,00 zł z tytułu zmiany stóp procentowych przez Radę Polityki Pieniężnej w okresie obowiązywania umowy (pismo powódki z 22.07.2021r. – 87v). Stąd łączne zobowiązanie powódki na datę wystawienia weksla stanowiło kwotę 1990,00 zł.

W ocenie Sądu, powód wykazał wymagalność roszczenia oraz spełnienia wymogów wypowiedzenia pożyczki ustalonych w pkt 8 umowy pożyczki. Wynika to z przedłożonych przez niego „ostatecznego wezwania do zapłaty” (k. 95) i wypowiedzenia umowy (k. 97) wraz z potwierdzeniami nadania tych przesylek. Stąd, w ocenie Sądu, w świetle art. 61§1 k.c., wykazane zostało, że pozwana miała możliwość zapoznać się z ich treścią.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 1990,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od daty wymagalności roszczenia, tj. od dnia 08.07.2020r. stosownie do art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 5 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 160 z późn. zm.).

O kosztach procesu orzeczono, na zasadzie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając stosownie do stopnia w jakim powódka wygrała proces (28,8%).